

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **M. I.**
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2017 č.j. MV-58632-9/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 3. 2014 č.j. OAM-1558-11/ZR-2013, kterým bylo dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a dle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně zahájil dne 23. 7. 2013 se žalobkyní z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle

§ 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu jejího dlouhodobého pobytu mimo území států Evropské unie. Po provedeném řízení dospěl správní orgán k závěru, že podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou splněny, neboť žalobkyně pobývala ve svém domovském státě nad zákonem tolerovanou dobu, aniž by k tomu měla závažné důvody ve smyslu předmětného ustanovení. Žalobkyně na území ČR přicestovala dne 2. 2. 2003, povolení k trvalému pobytu jí bylo vydáno s platností od 16.4.2009. Následně byla vyzvána k předložení cestovního dokladu č. X s platností od 14. 10. 2008 do 14. 10. 2018. Na tuto výzvu reagovala sdělením, že cestovní doklad ztratila a nový je ve fázi vyřizování, přičemž žalobkyni byl naznačen požadavek na úplatek. Dále byla žalobkyně výzvou ze dne 16. 10. 2013 č.j. OAM-1558-6/ZR-2013 vyzvána k doložení písemností odůvodňujících její nepřítomnost na území od roku 2009 do roku 2013. V reakci na tuto výzvu žalobkyně uvedla, že v roce 2012 přijala nabídku české obchodní společnosti pracovat na jejích zakázkách v Ruské federaci, k čemuž postačoval vnitřní pas občana Ukrajiny. Po dobu, kdy pobývala mimo území ČR, stále pracovala pro uvedenou společnost a řádně odváděla daně, což považovala za závažný důvod své nepřítomnosti na území ČR ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (pracovní vyslání do zahraničí). Uvedla také, že je v pokročilém stádiu těhotenství a v dubnu (roku 2014 – pozn. soudu) bude rodit.

3. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobkyně se na území ČR nezdržovala od roku 2009. Žalobkyni uváděné důvody nepřítomnosti nepovažoval za závažné ve smyslu zákona o pobytu cizinců a k tvrzené ztrátě cestovního dokladu uvedl, že žalobkyně měla v době uděleného povolení k trvalému pobytu dva cestovní doklady, jeden s platností do 24. 5. 2011 a druhý s platností do 14. 10. 2018. Ztrátu žádného z nich neoznámila. Ani uváděnou práci pro českou společnost nepovažoval správní orgán I. stupně za závažný důvod nepřítomnosti na území s tím, že žalobkyně nedoložila potvrzení českého zaměstnavatele, že byla pracovně vyslána do zahraničí a nedoložila ani tvrzení o svém těhotenství. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že nepřítomnost žalobkyně nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců nebyla podložena závažnými důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. že žalobkyně existenci těchto důvodů neprokázala. Proto žalobkyni zrušil povolení k trvalému pobytu a stanovil jí lhůtu k vycestování.
4. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla, že pobývala s rodinou, po dobu své nepřítomnosti pracovala pro českou společnost a odváděla na území ČR daně, což se dle jejího názoru rovná závažnému důvodu nepřítomnosti, konkrétně pracovnímu vyslání do zahraničí. K odvolání připojila potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 10.4.2014, z něhož vyplynulo, že od 20. 4. 2009 do jeho vydání byla vedena jako pojištěnec u zaměstnavatele Družstvo GARAND. Žalobkyně dále deklarovala úmysl doložit správnímu orgánu potvrzení zaměstnavatele o vyslání k práci na Ukrajině a k posouzení jejího tvrzení o ztrátě cestovního dokladu jako účelového uvedla, že jí bylo úředníkem nabídnuto, aby vyčkala s vystavením potvrzení o ztrátě, protože pokud by se cestovní doklad našel, nemohla by jej užívat a vyhotovení nových cestovních dokladů by vyšlo vzhledem k požadovaným úplatkům draho. Za další problém považovala obstarání víza do České republiky. V doplnění odvolání pak žalobkyně namítla, že správní řízení nebylo zahájeno v souladu se zákonem s tím, že oznámení o zahájení řízení dle § 46 odst. 1 správního řádu musí obsahovat řádné vymezení skutku, pro nějž je řízení zahájeno. V projednávané věci však oznámení o zahájení řízení obsahovalo pouze citaci zákonných ustanovení.

5. O odvolání rozhodla žalovaná nejprve rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015 č.j. MV-71532-3/SO-2014 (dále jen „původní rozhodnutí“) tak, že jej zamítla pro opožděnost. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 24. 10. 2016 č.j. 3 A 39/2015 – 50 původní rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Soud vytkl žalované, že zamítla odvolání žalobkyně jako opožděné, aniž by bylo prvostupňové rozhodnutí žalobkyni řádně doručeno (správní orgán I. stupně doručoval zmocněnému zástupci žalobkyně rozhodnutí na oznámenou korespondenční adresu namísto povinně elektronicky do jeho datové schránky). Žalovaná proto o odvolání rozhodovala opětovně a napadeným rozhodnutím ho zamítla, neboť dospěla k závěru, že není důvodné. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle žalované zřejmé, že žalobkyně pobývala mimo státy Evropské unie nepřetržitě v období od roku 2009 do roku 2012. Tuto skutečnost žalobkyně nijak nepopřela, resp. neuvedla žádné skutečnosti, které by ji zpochybňovaly. Žalovaná tak měla za splněnou podmínku nepřetržitého pobytu žalobkyně mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců, a souhlasila také se závěrem správního orgánu I. stupně, že nepřítomnost žalobkyně na území nebyla odůvodněna závažnými důvody. Konstatovala, že zákon neuvádí výčet závažných důvodů nepřítomnosti na území, přičemž praxe se ustálila na názoru, že za tyto je možno považovat pouze takové důvody, které cizinci objektivně znemožňují pobyt na území a po celou dobu přetrvávají v takové podobě, že mu brání v cestování, resp. v návratu na území. Nejedná se o důvody, které cizinec jako závažné vnímá toliko subjektivně. Žalobkyně dne 11. 11. 2013 správnímu orgánu I. stupně oznámila, že v roce 2009 ztratila cestovní doklad (stejně jako cestovní doklad dcery S. I.) a že nový je ve fázi vyřizování spojené s komplikacemi ze strany úředníků. Žalobkyně musela zůstat s dcerou S. a synem Y. na Ukrajině. V únoru 2012 údajně dostala žalobkyně spolu s manželem od české společnosti nabídku pracovat na jejích zakázkách v Ruské federaci. Za další důvod nepřítomnosti pak žalobkyně označila své těhotenství a plánovaný porod v dubnu 2014.
6. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že žalobkyní uváděné důvody nelze považovat za závažný důvod její nepřítomnosti na území. Z vyjádření žalobkyně, že v roce 2009 ztratila cestovní doklad, a z dalších skutečností, zejména z toho, že jako občanka třetího státu nemohla na území států Evropské unie cestovat bez platného cestovního dokladu, bylo dle žalované zřejmé, že nejpozději od roku 2010 na území nepobývala. Zákonem tolerovaná doba nepřítomnosti na území v délce 12 po sobě jdoucích měsíců tak uplynula nejpozději dne 31. 12. 2011, přičemž žalobkyně ve vztahu k tomuto období neuváděla žádné důvody nepřítomnosti, které by bylo možno považovat za závažné. Ničím nedoložené praktiky úředníků při vystavování cestovního dokladu za takový důvod považovat nelze. Příjezd na území ČR před uplynutím zákonem tolerovaných 12 měsíců žalobkyně nedoložila.
7. K namítanému vyslání žalobkyně do zahraničí jejím zaměstnavatelem a narození dítěte žalovaná uvedla, že se o závažné důvody nepřítomnosti na území ve smyslu zákona o pobytu cizinců také nejednalo. Vyslání na pracovní cestu v roce 2012 i narození dítěte nastalo po uplynutí zákonem tolerované doby nepřítomnosti na území. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila, že by jí v době prvních 12 po sobě jdoucích měsíců nějaký objektivní důvod bránil v návratu na území, přičemž důvody nepřítomnosti nastalé později nejsou pro posouzení splnění podmínek dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců relevantní.

8. K námitce neplatně zahájeného řízení žalovaná konstatovala, že tato je nedůvodná, protože z žádného zákonného ustanovení neplyne povinnost, aby v oznámení o zahájení řízení byl vymezen skutek, pro nějž je řízení zahajováno.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nejprve shrnula průběh správního řízení. Uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, přičemž rozporovala doručení rozhodnutí zmocněnému zástupci žalobkyně a namítla, že pokud správní orgán doručoval advokátovi Mgr. Štěpánu Svátkovi, měl mu rovněž na základě jeho žádosti umožnit nahlédnutí do spisového materiálu za účelem doplnění odvolání. V této souvislosti konstatovala, že v řízení před správním orgánem I. stupně byla zastoupena panem S. I. jako obecným zmocněncem. Advokát Mgr. Štěpán Svátek převzal její zastoupení dne 8. 2. 2017, když správnímu orgánu doložil plnou moc k jejímu zastupování a spolu s tím požádal o umožnění nahlédnout do spisového materiálu za účelem doplnění odvolání. Předtím jmenovaný advokát zastupoval žalobkyni pouze v soudním řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí. Podle žalobkyně však bylo nutno akcentovat, že plná moc byla Mgr. Svátkovi udělena pouze pro řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí a ve správním řízení byla stále platná plná moc pro obecného zmocněnce žalobkyně S. I. Jednalo se tedy o dvě rozdílná řízení, a správní orgán proto doručoval napadené rozhodnutí nesprávně a tato vada měla vliv na jeho zákonnost. Žalobkyně zároveň uvedla, že advokát Mgr. Štěpán Svátek na základě nové plné moci pro zastupování žalobkyně ve správním řízení vedeném pod sp. zn. MV-58613-9/SO-2015 přípisem ze dne 8. 2. 2017, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, oznámil žalované převzetí zastoupení žalobkyně a současně požádal o seznámení se spisovým materiálem za účelem doplnění odvolání. Jestliže mu žalovaná následně doručovala (napadené rozhodnutí) na základě této plné moci, měla za povinnost ho také seznámit se spisovým materiálem a umožnit mu odvolání dále doplnit. Pokud tak neučinila, zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a zkrátila žalobkyni na jejích právech dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaná má také povinnost vydat rozhodnutí na základě stavu spisového materiálu ke dni vydání rozhodnutí, přičemž i tuto zásadu uvedeným postupem porušila.
10. Dále žalobkyně namítla, že správnímu orgánu I. stupně dne 11. 11. 2013 oznámila, že v roce 2009 ztratila cestovní doklad svůj a své dcery a že nový je ve fázi vyřizování, která je spojena s komplikacemi ze strany úředníků. Žalobkyně tak musela s dcerou a synem zůstat na Ukrajině. V rámci odvolání pak uvedla, že po celou dobu své nepřítomnosti na území pracovala pro českou firmu a odváděla daně na území, což se rovná závažnému důvodu nepřítomnosti (pracovní vyslání do zahraničí). K tomu předložila potvrzení vystavené Pražskou správou sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2014 a deklarovala úmysl doložit potvrzení od zaměstnavatele o tom, že byla vyslána k práci na Ukrajinu. Žalovaná uvedenou námitku řádně neprojednala, když měla především provést účastnický výslech žalobkyně. Pokud žalovaná uvedený důvod nepřítomnosti žalobkyně nerozporovala, bylo jej nutno podřadit pod pojem závažné důvody dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Byla-li žalobkyně zaměstnavatelem vyslána k práci do domovského státu a tuto skutečnost ve správním řízení řádně doložila, zcela jistě se jednalo o překážku na její vůli nezávislou, která ji znemožňovala návrat a pobyt v České republice. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 sp. zn. 9 Azs 306/2014. Napadené rozhodnutí žalobkyně označila za nepřezkoumatelné, protože žalovaná její námitku paušálně odmítla a v dostatečném rozsahu ji neprojednala.

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázala.
12. V replice k vyjádření žalované žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby a konstatovala, že žalovaná se žádným způsobem nevyjádřila k její žalobní námitce, že nedošlo k seznámení se spisovým materiálem za účelem doplnění odvolání, přestože se jedná o námitku stěžejní.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
14. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
15. Podle § 33 odst. 1 správního řádu účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
16. Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.
17. Podle § 36 odst. 3 správního řádu ve znění účinném do 30.6.2017 nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
18. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Žalovaná při doručování napadeného rozhodnutí žalobkyni postupovala zcela v souladu se zákonem. V době jeho vypravení se v dispoziční sféře žalované nacházela generální plná moc ze dne 16.1.2017, kterou žalobkyně zmocnila ke svému zastupování advokáta Mgr. Štěpána Svátka, a žalovaná proto byla podle § 34 odst. 2 správního řádu povinna doručit napadené rozhodnutí žalobkyni prostřednictvím jmenovaného advokáta, jenž byl v daném okamžiku jejím (jediným) zmocněncem, což také učinila. Udělením generální plné moci advokátovi Mgr. Štěpánu Svátkovi dne 16.1.2017 zanikla plná moc, kterou žalobkyně dříve udělila obecnému zmocněnci S. I. Co se týče plné moci, kterou dříve udělila advokátu Mgr. Štěpánu Svátkovi, o ní sama žalobkyně uvádí, že byla omezena pouze na její zastupování v řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí žalované, kterým bylo její odvolání zamítnuto pro opožděnost.
20. Tvzení žalobkyně o pochybení žalované při doručování napadeného rozhodnutí považuje soud za velmi chaotická a rozporná. Žalobkyně totiž vytýká žalované, že napadené rozhodnutí nedoručila jejímu obecnému zmocněnci (míněno zřejmě panu S. I.), ačkoliv v žalobě sama uvádí, že v době doručování napadeného rozhodnutí byl jejím (novým) zástupcem pro odvolací řízení advokát Mgr. Štěpán Svátek, a to na základě plné moci předložené žalované dne 8.2.2017.

21. Argumentace žalobkyně o omezeném rozsahu plné moci, kterou dříve udělila advokátovi Mgr. Štěpánu Svátkovi k jejímu zastupování v soudním řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí, je zcela mimoběžná, neboť tato plná moc se vůbec nevztahuje ke správnímu řízení (což zřejmě nepopírá ani žalobkyně) a pro doručování napadeného rozhodnutí neměla žádný význam. Žádný význam pro jeho doručování ovšem neměla ani existence předchozího vztahu zastoupení vzniklého na základě plné moci udělené žalobkyní obecnému zmocněnci S. I. - jak již bylo uvedeno shora, tento vztah zastoupení zanikl udělením nové generální plné moci advokátovi Mgr. Štěpánu Svátkovi dne 16.1.2017. Pouze tato nová generální plná moc, vztahující se nepochybně k zastupování žalobkyně v odvolacím řízení vedeném v dané věci žalovanou, byla relevantní pro doručování napadeného rozhodnutí.
22. Neopodstatněná je též námitka žalobkyně, že žalovaná měla před vydáním napadeného rozhodnutí umožnit jejímu zástupci advokátu Mgr. Štěpánu Svátkovi nahlédnout do spisu za účelem doplnění odvolání. Předně je nutno zdůraznit, že jmenovaný zástupce úmysl žalobkyně doplňovat odvolání správnímu orgánu vůbec neavizoval. V oznámení o převzetí právního zastoupení ze dne 1.2.2017, které bylo spolu s plnou mocí ze dne 16.1.2017 doručeno žalované dne 8.2.2017, uvedl pouze to, že žalobkyně jeho prostřednictvím žádá o umožnění nahlédnout do spisového materiálu vztahujícího se k dané věci. Z průběhu řízení je pak zřejmé, že žalovaná na tuto žádost nereflektovala, neboť o odvolání rozhodla ještě téhož dne (protokol o hlasování založený ve správním spise je datován dnem 8.2.2017) a následujícího dne vyhotovila rozhodnutí v písemné formě a toto doručila zástupci žalobkyně.
23. Tímto postupem však žalobkyně nebyla zkrácena na svých procesních právech, které účastníku řízení přiznává § 36 odst. 3 správního řádu. Právo účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí odvolacího orgánu vzniká tehdy, jestliže odvolací správní orgán do podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně aktivně zasáhl, tedy jestliže si v průběhu odvolacího řízení z vlastní iniciativy opatřil jakékoliv nové, účastníku řízení neznámé poklady. Tato situace však v nyní projednávané věci nenastala. Žalobkyni bylo ve správním řízení prokazatelně umožněno se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí seznámit již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, o čemž svědčí protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 1. 2014, který byl za žalobkyni podepsán jejím tehdejším zmocněncem S. I.. Žalobkyně tedy byla s podklady pro vydání rozhodnutí seznámena a následně se k nim podáním ze dne 9. 2. 2014 vyjádřila. Po zrušení původního rozhodnutí si již žalovaná žádné nové podklady pro rozhodnutí neopatřovala a vycházela pouze z podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně a dále z listin, které k odvolání připojila sama žalobkyně. Všechny tyto podklady tedy byly žalobkyni známy. V takovém případě nebyla žalovaná povinna odložit vydání napadeného rozhodnutí do doby, než žalobkyně opětovně nahlédne do spisu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně v průběhu odvolacího řízení změnila svého zástupce, neboť právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim náleží účastníku řízení a nikoliv každému z jeho zástupců. Akceptace opačného závěru by byla v rozporu se zásadou ekonomie řízení a účastníkům řízení by umožnila konat obstrukce a prodlužovat řízení, neboť při každé změně právního zastoupení by byl správní orgán povinen nejprve umožnit novému právnímu zástupci účastníka seznámit se se spisovým materiálem, a až poté by mohl o věci samé rozhodnout.

24. Smyslem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Jednání účastníka, který správnímu orgánu zaslal listiny sloužící k podpoře jeho tvrzení, již obsahuje i jeho vyjádření k těmto podkladům a ke způsobu jejich zjištění. Za předpokladu, že správní orgán druhého stupně řízení nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, nedošlo k porušení zákona, pokud uvedený správní orgán nedal tomuto účastníku možnost vyjádřit se k jím předloženým podkladům pro rozhodnutí, neboť by se jednalo o čistě formální úkon (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, čj. 7 As 40/2003-61)
25. Jak navíc dovodil Nejvyšší správní soud, porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí jen tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. 8 Afs 21/2009 – 243, ze dne 6.6.2013 č.j. 1 As 24/2013 – 28, ze dne 28.6.2005 č.j. 8 As 3/2005 – 86 nebo ze dne 22.1.2009 č.j. 6 As 16/2008 – 90). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. V rozsudku ze dne 29.6.2011 č.j. 8 As 28/2011 – 78 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „(n)amítl-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, je (...) pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“ V nyní projednávané věci však žalobkyně podklady, které neměla k dispozici, neupřesnila (ostatně tak ani nemohla učinit, protože žádné takové podklady neexistují).
26. Pouze na okraj soud dodává, že žalobkyně měla s ohledem na délku odvolacího řízení, které probíhalo od dubna 2014 (a trvalo tedy téměř 3 roky), víc než dostatek času k tomu, aby své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně případně doplnila.
27. Soud nevěšel ani na námitku, že závažným důvod omlouvajícím nepřítomnost žalobkyně na území ČR je to, že v roce 2009 ztratila pas svůj a též pas své dcery. Soud v tomto směru přisvědčuje závěru žalované, že uvedená tvrzení o ztrátě cestovního dokladu jsou nedůvěryhodná a zřejmě účelová, a to i s ohledem na skutečnost, že ztrátu cestovních dokladů žalobkyně českým úřadům sama vůbec neoznámila a toto tvrzení uplatnila až po zahájení správního řízení, vedena zjevně snahou najít jakýkoliv důvod ospravedlňující její dlouholetou nepřítomnost na území ČR. Pravdivost tvrzení žalobkyně o ztrátě jejího cestovního dokladu v roce 2009 nebyla v řízení ničím prokázána, a nijak doloženy nebyly ani žalobkyní uváděné komplikace při vyřizování nového cestovního dokladu. Přehlédnout nelze ani to, že žalobkyně ničím nezpochybnila argumentaci správního orgánu, že v dané době disponovala ještě dalším platným cestovním dokladem.
28. Nedůvodná je také námitka, v níž žalobkyně poukazuje na to, že po celou dobu své nepřítomnosti na území ČR pracovala v zahraničí pro českou obchodní společnost, což se podle ní rovná pracovnímu vyslání do zahraničí, tedy jednomu ze zákonných důvodů uvedených v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaná za rozhodující skutečnost označila to, že žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 po sobě jdoucích měsíců, přičemž k naplnění této podmínky pro zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu došlo nejpozději ke dni 31. 12. 2011. K období, které bylo pro zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu rozhodné, tj. k období jednoho roku před uvedeným datem, se žádný z žalobkyní

namítaných „závažných“ důvodů podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevztahuje. Žalobkyně totiž ve správním řízení argumentovala tím, že v roce 2012 dostala společně s manželem nabídku pracovat pro českou obchodní společnost (v cizině). Toto tvrzení není pro posouzení věci rozhodné, neboť k naplnění podmínky pobytu mimo území států Evropské unie delšího než 12 měsíců došlo ještě před rokem 2012. Je tak nutno dát za pravdu žalované, že uvedená argumentace žalobkyně ohledně důvodů, pro něž není možné povolení k trvalému pobytu zrušit, se nevztahuje k rozhodnému období. Totéž platí i pro další žalobkyní zmiňovaný důvod její nepřítomnosti na území ČR, jímž je její těhotenství a narození dítěte v roce 2014.

29. Následná odvolací argumentace žalobkyně, že pro svého tuzemského zaměstnavatele v cizině pracovala po celou dobu své nepřítomnosti na území České republiky, je v rozporu s jejím tvrzením, že nabídku pracovat pro českou společnost na jejích zakázkách v Ruské federaci dostala společně s manželem až v únoru 2012 (viz stanovisko žalobkyně k řízení ze dne 4.11.2013), a jeví se tudíž jako krajně nevěrohodná. Nadto se jedná o tvrzení, která žalobkyně ve správním řízení zhola ničím neprokázala. Potvrzení České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2014 č.j. 42013/230-6003-10.04.2014-4208/Hof o tom, že žalobkyně byla v době od 20.4.2009 do dne vydání předmětného potvrzení vedena jako pojištěnec u Družstva GARAND, vyslání žalobkyně k výkonu práce do zahraničí jejím zaměstnavatelem nijak neprokazuje, a má tedy v tomto směru nulovou důkazní hodnotu. Žádný jiný důkaz k prokázání uvedeného tvrzení žalobkyně ve správním řízení nepředložila, ačkoliv v odvolání tvrdila, že požádala svého zaměstnavatele o vystavení potvrzení o tom, že byla „*vyslaná k práci na Ukrajinu*.“ Správní orgán rozhodně nebyl povinen provádět za účelem prokázání uplatněných tvrzení žalobkyně její účastnický výslech, už proto ne, že žalobkyně v řízení provedení tohoto důkazu ani nenavrhl. Vyslání žalobkyně zaměstnavatelem k výkonu práce do zahraničí bylo navíc možné prokázat právě pomocí listinného důkazu v podobě potvrzení od zaměstnavatele, o kterém žalobkyně deklarovala, že si jeho vystavení vyžádala. Správní orgán tak mohl důvodně očekávat, že mu toto potvrzení žalobkyně předloží, popř. že mu sdělí, jaké závažné důvody jeho předložení brání. Žalobkyně tak ale neučinila, a negativní následky spočívající v závěru o neprokázání jejích tvrzení jdou nutně k její tíži.
30. Tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí nereflektuje stav spisového materiálu (existující) ke dni jeho vydání, je natolik obecné, že z něj nelze dovodit, jaký podklad ve spise, jenž existoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, žalovaná ignorovala. Naprostá nekonkrétnost uvedené námitky brání tomu, aby se jí soud blíže zabýval.
31. Lze shrnout, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí postupovala zcela v souladu se zákonem, neboť důvody pro postup dle 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly v projednávané věci bezesbýtku naplněny. Žalobkyní nebyly v řízení prokázány žádné závažné důvody ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení, kterými by bylo možné její několikaletou nepřítomnost na území ČR odůvodnit. Zbývá dodat, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala se všemi zásadními odvolacími námitkami a závěry, k nimž dospěla, náležitě odůvodnila. Napadené rozhodnutí proto nelze označit za nepřezkoumatelné.
32. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaná nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

33. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu